

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 2. septembra 2021 *

„Predhodno odločanje – Preprečevanje uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma – Direktiva (EU) 2015/849 – Direktiva 2005/60/ES – Kaznivo dejanje pranja denarja – Pranje denarja, ki ga stori storilec predhodnega kaznivega dejanja („lastno pranje denarja“)

V zadevi C-790/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Curtea de Apel Braşov (pritožbeno sodišče v Braşovu, Romunija) z odločbo z dne 14. oktobra 2019, ki je na Sodišče prispela 24. oktobra 2019, v postopku

Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov

proti

LG,

MH,

ob udeležbi

Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Arabadjiev, predsednik senata, A. Kumin, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, sodniki, in I. Ziemele (poročevalka), sodnica,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za le Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov C. Constantin Sandu, agent,

* Jezik postopka: romunščina.

- za romunsko vlado E. Gane in L. Lițu, agentki,
- za češko vlado M. Smolek, J. Vláčil in L. Dvořáková, agenti,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo sprva T. Scharf, M. Wasmeier, R. Troosters in L. Nicolae, nato T. Scharf, M. Wasmeier in L. Nicolae, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 14. januarja 2021

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(3)(a) Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL 2015, L 141, str. 73).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka proti LG in MH, ki sta bila obtožena, LG storitve in MH sodelovanja pri storitvi, kaznivega dejanja pranja denarja.

Pravni okvir

Pravo Sveta Evrope

Protokol št. 7 k EKČP

- 3 Člen 4 Protokola št. 7 k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), naslovljen „Pravica, da nisi dvakrat sojen ali kaznovan za isto kaznivo dejanje“, določa:

„1. Pravosodni organi iste države ne smejo nikogar ne kazensko preganjati ne kaznovati za kaznivo dejanje, za katero je bil na podlagi zakona in v skladu s kazenskim postopkom te države s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen.

[...]“

Strasbourgška konvencija

- 4 Člen 1(a) Konvencije Sveta Evrope o pranju, odkrivanju, zasegu in zaplembi premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, podpisane 8. novembra 1990 v Strasbourgu (Zbirka pogodb Sveta Evrope, št. 141, v nadaljevanju: Strasbourgška konvencija), določa:

„Za namene te konvencije izraz:

- a) ‚premoženjska korist‘ pomeni vsako gospodarsko korist, pridobljeno s kaznivimi dejanji. To je lahko katerokoli premoženje, kot je opredeljeno v pododstavku b) tega člena.“

- 5 Člen 6(1) in (2) te konvencije določa:

„1. Vsaka pogodbenica sprejme take zakonske in druge ukrepe, kot so morebiti potrebni, da v svoji notranji zakonodaji opredeli kot kazniva naslednja naklepna dejanja:

- a) zamenjava ali prenos premoženja, za katero se ve, da je premoženjska korist, z namenom skrivanja ali prikrievanja nezakonitega izvora premoženja ali da bi se pomagalo osebi, ki je udeležena pri storitvi predhodnega kaznivega dejanja, da se izogne pravnim posledicam svojega ravnanja;

[...]

2. Za namene izvajanja ali uporabe prvega odstavka tega člena:

[...]

- b) se lahko določi, da se kazniva dejanja, opredeljena v prvem odstavku, ne nanašajo na osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje;

[...]“

Varšavska konvencija

- 6 Konvencija Sveta Evrope o pranju, odkrivanju, zasegu in zaplembi premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, in o financiranju terorizma, podpisana v Varšavi 16. maja 2005 (Zbirka pogodb Sveta Evrope, št. 198, v nadaljevanju: Varšavska konvencija), ki je začela veljati 1. maja 2008, v členu 1 (a) vsebuje enako opredelitev izraza „premoženjska korist“ kot Strasbourgška konvencija.

- 7 Člen 9(1) in (2) te konvencije določa:

„1. Vsaka pogodbenica sprejme take zakonske in druge morebitne ukrepe, da v svoji nacionalni zakonodaji opredeli kot kazniva naslednja naklepna dejanja:

- a) zamenjavo ali prenos premoženja, za katero se ve, da je premoženjska korist, da se skrije ali prikrije nezakonit izvor premoženja ali pomaga osebi, udeleženi pri storitvi predhodnega kaznivega dejanja, da se izogne pravnim posledicam svojega ravnanja;

[...]

2. Za izvajanje ali uporabo prvega odstavka tega člena:

[...]

b) se lahko določi, da se kazniva dejanja, opredeljena v omenjenem odstavku, ne nanašajo na osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje;

[...]“

Obrazložitveni poročili k Strasbourški konvenciji in Varšavski konvenciji

- 8 V obrazložitvenih poročilih k Strasbourški konvenciji in Varšavski konvenciji je navedeno, da je s členom 6(2)(b) Strasbourške konvencije in členom 9(2)(b) Varšavske konvencije upoštevano, da v nekaterih državah oseba, ki je storila predhodno kaznivo dejanje, s pranjem nezakonito pridobljene premoženjske koristi iz tega predhodnega kaznivega dejanja na podlagi temeljnih načel nacionalnega kazenskega prava ne stori dodatnega kaznivega dejanja, medtem ko so druge države že sprejele zakonodajo v tem smislu.

Pravo Unije

Okvirni sklep 2001/500/PNZ

- 9 Okvirni sklep Sveta 2001/500/PNZ z dne 26. junija 2001 o pranju denarja, identifikaciji, sledenju, zamrznitvi, zasegu in zaplembi pripomočkov za kazniva dejanja in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 158) v členu 1 določa:

„Da bi okrepile ukrepanje proti organiziranemu kriminalu, države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da ne zahtevajo ali ohranjajo pridržkov k naslednjim členom [Strasbourške konvencije]:

[...]

(b) členu 6, če gre za huda kazniva dejanja. Taka kazniva dejanja v vsakem primeru vključujejo kazniva dejanja, za katera je najvišja zgrožena [zagrožena] kazen odvzema prostosti ali varnostnega ali vzgojnega ukrepa višja od enega leta, ali v zvezi s tistimi državami, ki določajo najnižjo zagroženo kazen za kazniva dejanja v svojem pravnem sistemu, kazniva dejanja, za katera je najnižja zgrožena [zagrožena] kazen odvzema prostosti višja od šestih mesecev.“

- 10 Člen 2 tega okvirnega sklepa določa:

„Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, ki so skladni z njenim sistemom kazni za zagotovitev, da najvišje zagrožene kazni odvzema prostosti za kazniva dejanja iz člena 6(1)(a) in (b) [Strasbourške konvencije], kot izhajajo iz člena 1(b) tega okvirnega sklepa, niso nižje od štirih let.“

Direktiva 2005/60/ES

- 11 V uvodnih izjavah 1, 5 in 48 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/60/ES z dne 26. oktobra 2005 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma (UL 2005, L 309, str. 15) je navedeno:

„(1) Obsežni tokovi umazanega denarja lahko škodujejo stabilnosti in ugledu finančnega sektorja in ogrožajo notranji trg, terorizem pa pretresa temelje naše družbe. Poleg kazensko-pravnega pristopa je mogoče doseči rezultate tudi s preventivnimi ukrepi finančnega sistema.

[...]

(5) Pranje denarja in financiranje terorizma se pogosto izvajata na mednarodni ravni. Ukrepi, sprejeti izključno na nacionalni ravni ali na ravni [Evropske unije], vendar brez upoštevanja mednarodne koordinacije in sodelovanja, bi imeli zelo omejene učinke. Ukrepi, ki jih sprejme [Unija] na tem področju, bi morali biti torej usklajeni z drugimi ukrepi, ki so sprejeti na mednarodni ravni. Ukrepi, sprejeti s strani [Unije] na tem področju, naj predvsem upoštevajo priporočila Projektne skupine za finančno ukrepanje (v nadaljevanju: ‚FATF‘), ki predstavlja najpomembnejše mednarodno telo na področju boja proti pranju denarja in financiranju terorizma. Ker je FATF leta 2003 bistveno spremenila in razširila priporočila, bi bilo treba direktivo Skupnosti uskladiti z novim mednarodnim standardom.

[...]

(48) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznana zlasti v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije. Nobene določbe te direktive se ne sme razlagati ali izvajati na način, ki ni združljiv z [EKČP].“

- 12 Člen 1(1) in (2) navedene direktive določa:

„1. Države članice zagotovijo, da sta pranje denarja in financiranje terorizma prepovedana.

2. V tej direktivi pomeni pranje denarja naslednje ravnanje, če je storjeno naklepno:

- (a) preoblikovanje ali prenos premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe v takem dejanju, z namenom utaje [skrivanja] ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja ali pomoči osebi, ki je vpletena v storitev tega dejanja, da bi se izognila pravnim posledicam svojega dejanja;
- (b) utaja [skrivanje] ali prikrivanje prave narave, vira, kraja, razpolaganja ali pretoka premoženja ali pa pravic ali lastništva na premoženju, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takem dejanju;
- (c) pridobitev, lastništvo [posest] ali uporaba premoženja, vedoč v času prejema, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takem dejanju;
- (d) udeležba, združevanje za izvrševanje, poskus storitve, pomoč, napeljevanje ter omogočanje in svetovanje pri storitvi katerega koli dejanja iz prejšnjih točk.“

- 13 Člen 5 Direktive 2005/60 določa, da „[d]ržave članice lahko na področju, ki ga ureja ta direktiva, za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma sprejmejo ali obdržijo v veljavi strožje predpise“.

Direktiva 2015/849

- 14 Člen 1 Direktive 2015/849 določa:

„1. Cilj te direktive je preprečiti uporabo finančnega sistema Unije za namene pranja denarja in financiranja terorizma.

2. Države članice zagotovijo, da sta pranje denarja in financiranje terorizma prepovedana.

3. V tej direktivi pranje denarja pomeni naslednje ravnanje, kadar je storjeno naklepno:

- (a) preoblikovanje ali prenos premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju, z namenom utaje [skrivanja] ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja ali pomoči osebi, ki je vpletena v izvajanje takšne dejavnosti, da bi se izognili pravnim posledicam dejanja te osebe;
- (b) utaja [skrivanje] ali prikrivanje prave narave, vira, kraja, razpolaganja ali pretoka premoženja ali pa pravic glede premoženja ali lastništva premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju;
- (c) pridobitev, lastništvo [posest] ali uporaba premoženja, vedoč v času prejema, da tako premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju;
- (d) udeležba, združevanje za izvrševanje, poskus storitve, pomoč, napeljevanje ter omogočanje in svetovanje pri storitvi katerega koli dejanja iz točk (a), (b) in (c).

[...]“

Direktiva (EU) 2018/1673

- 15 V uvodnih izjavah 1 in 11 Direktive (EU) 2018/1673 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o boju proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava (UL 2018, L 284, str. 22) je navedeno:

„(1) Pranje denarja ter z njim povezano financiranje terorizma in organiziranega kriminala ostajata veliki težavi na ravni Unije, ki škodujeta integriteti, stabilnosti in ugledu finančnega sektorja ter ogrožata notranji trg in notranjo varnost Unije. Z namenom soočanja s temi težavami in dopolnitve ter okrepitve uporabe Direktive [2015/849] si ta direktiva prizadeva za boj proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava ter tako omogoča učinkovitejše in hitrejše čezmejno sodelovanje med pristojnimi organi.

[...]

(11) Države članice bi morale zagotoviti, da so določene vrste dejavnosti pranja denarja kaznive tudi, kadar jih stori storilec kaznive dejavnosti, iz katere izvira premoženje (lastno pranje denarja). V takih primerih, kadar dejavnost pranja denarja ne zajema le posedovanja ali uporabe premoženja, temveč tudi njegov prenos, preoblikovanje, skrivanje ali prikrivanje ter povzroči dodatno škodo poleg tiste, ki jo je povzročila kazniva dejavnost, na primer z dajanjem premoženja, pridobljenega s kaznivo dejavnostjo, v obtok, in s tem skrivanje njegovega nezakonitega izvora, bi morala biti ta dejavnost pranja denarja kazniva.“

16 Člen 3 te direktive, naslovljen „Kazniva dejanja pranja denarja“, določa:

„1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se naslednje ravnanje, če je storjeno naklepno, opredeli kot kaznivo dejanje:

- (a) preoblikovanje ali prenos premoženja, ob zavedanju, da je bilo to premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo, z namenom skrivanja ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja ali pomoči osebi, ki je sodelovala pri izvajanju takšne dejavnosti, da bi se izognili pravnim posledicam dejanj te osebe;
- (b) skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, nahajanja, razpolaganja ali gibanja premoženja ali pa pravic v zvezi s premoženjem ali lastništvom premoženja, ob zavedanju, da je bilo to premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo;
- (c) pridobitev, posedovanje ali uporaba premoženja, ob zavedanju v času prejema, da je bilo to premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo.

2. Države članice lahko sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se ravnanje iz odstavka 1 opredeli kot kaznivo dejanje, kadar je storilec sumil ali bi moral vedeti, da je bilo premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo.

[...]

5. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se ravnanje iz točk (a) in (b) odstavka 1 opredeli kot kaznivo dejanje, če ga storijo osebe, ki so izvedle kaznivo dejavnost, s katerim je bilo premoženje pridobljeno, ali so pri njej sodelovale.“

17 V skladu s členom 13(1) navedene direktive države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev z njo, do 3. decembra 2020.

Romunsko pravo

18 Z Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului (zakon št. 656/2002 o ukrepih za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma ter za boj proti njima) z dne 7. decembra 2002 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 904 z dne 12. decembra 2002), v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: zakon št. 656/2002), je bila v romunsko pravo med drugim prenesena Direktiva 2005/60.

19 Člen 29(1) zakona št. 656/2002 določa:

- „(1) Za kaznivo dejanje pranja denarja se šteje in z odvzemom prostosti od 3 do 12 let kaznuje:
- a) preoblikovanje ali prenos premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja, z namenom skrivanja ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja ali pomoči osebi, ki je storila kaznivo dejanje, iz katerega izvira to premoženje, da bi se izognila kazenskemu pregonu, sodnemu postopku ali izvršitvi kazni;
 - b) skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, kraja, razpolaganja ali pretoka premoženja ali pa pravic ali lastništva na premoženju, vedoč, da izvira iz storitve kaznivega dejanja;
 - c) pridobitev, posedovanje ali uporaba premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 20 Tribunalul Braşov (okrožno sodišče v Braşovu, Romunija) je 15. novembra 2018 LG obsodilo za kaznivo dejanje pranja denarja iz člena 29(1)(a) zakona št. 656/2002 za 80 dejanj, storjenih med letoma 2009 in 2013, in mu izreklo zaporno kazen enega leta in 9 mesecev s pogojnim zadržanjem izvršitve kazni. Zadevni denar je izviral iz kaznivega dejanja davčne utaje, ki ga je storil LG. Kazenski pregon za navedeno kaznivo dejanje davčne utaje je bil ustavljen, potem ko je zadevna oseba vrnila dolgovane zneske.
- 21 To sodišče je ugotovilo, da LG v obdobju od leta 2009 do leta 2013 v knjigovodstvu družbe, katere direktor je bil, ni evidentiral davčnih listin, ki so izkazovale prejemanje prihodkov, kar je v smislu romunskega prava opredeljeno kot „davčna utaja“. Zneski denarja, ki so izviral iz davčne utaje, so bili preneseni na bančni račun druge družbe, katere direktorica je bila MH, nato pa sta jih LG in MH dvigovala. Ta prenos je bil opravljen na podlagi pogodbe o odstopu terjatev, ki so jo sklenili LG, družba, katere direktor je bil, in družba, katere direktorica je bila MH. V skladu s to pogodbo o odstopu terjatev so zneske, ki jih je LG dolgovala družba, katere direktor je bil, plačale stranke te družbe na bančni račun družbe, katere direktorica je bila MH.
- 22 Tribunalul Braşov (okrožno sodišče v Braşovu) je ugotovilo tudi, da je MH pomagala LG pri storitvi kaznivega dejanja pranja denarja, vendar je prvonavedeno oprostilo, ker ni bil izpolnjen pogoj pripisljivosti za kaznivo dejanje, saj ni bilo dokazano, da je zadevna oseba vedela, da je LG pral denar, ki je izviral iz davčne utaje.
- 23 Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov (državno tožilstvo pri okrožnem sodišču v Braşovu, Romunija, v nadaljevanju: državno tožilstvo), LG in oškodovanka, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov (nacionalna agencija davčne uprave – regionalni generalni direktorat za javne finance v Braşovu, Romunija), so 13. decembra 2018 zoper sodbo Tribunalul Braşov (okrožno sodišče v Braşovu) vložili pritožbe pri Curtea de Apel Braşov (pritožbeno sodišče v Braşovu, Romunija).
- 24 LG je pozneje pritožbo umaknil. Pritožba državnega tožilstva se nanaša zlasti na utemeljenost tega, da je bila MH oproščena sostorilstva pri kaznivem dejanju pranja denarja. Oškodovanka pa izpodbija obravnavo civilne tožbe, vložene po kazenskem pregonu, glede zneska odškodnine, ki jo je moral plačati obtoženec.

- 25 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da prosi za razlago Direktive 2015/849, čeprav ta ni bila prenesena v romunsko pravo v predpisanem roku, saj je kaznivo dejanje pranja denarja v tej direktivi opredeljeno enako kot v Direktivi 2005/60, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari in ki je bila v romunsko pravo prenesena z zakonom št. 656/2002.
- 26 Predložitveno sodišče meni, da je treba člen 1(3)(a) Direktive 2015/849 razlagati tako, da storilec kaznivega dejanja pranja denarja, ki je po naravi tako kaznivo dejanje, ki pomeni posledico predhodnega kaznivega dejanja, ne more biti tisti, ki je storilec tega predhodnega kaznivega dejanja.
- 27 Taka razlaga naj bi izhajala iz preambule in člena 1(3) Direktive 2015/849 ter iz jezikovne, semantične in teleološke analize izraza „vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja“, ki bi bil smiseln le, če bi bil storilec predhodnega kaznivega dejanja drug kot storilec kaznivega dejanja pranja denarja. Poleg tega naj zadnji del stavka iz člena 1(3)(a) Direktive 2015/849 („ali pomoči osebi, ki je vpletena v izvajanje takšne dejavnosti, da bi se izognili pravnim posledicam dejanja te osebe“) ne bi bil povezan s storilcem kaznivega dejanja pranja denarja, temveč s storilcem predhodnega kaznivega dejanja.
- 28 To sodišče tudi meni, da če bi se štelo, da je storilec predhodnega kaznivega dejanja lahko tudi storilec kaznivega dejanja pranja denarja, bi to pomenilo kršitev načela *ne bis in idem*.
- 29 V teh okoliščinah je Curtea de Apel Braşov (pritožbeno sodišče v Braşovu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 1(3)(a) Direktive 2015/849 razlagati tako, da je oseba, ki stori dejanje, ki pomeni kaznivo dejanje pranja denarja, vedno druga kot oseba, ki stori predhodno kaznivo dejanje (prvo kaznivo dejanje, iz katerega izvira denar, ki je predmet pranja denarja)?“

Postopek pred Sodiščem

- 30 Sodišče je z dopisom z dne 6. januarja 2020 pozvalo predložitveno sodišče, naj potrdi, da je LG umaknil pritožbo, vloženo zoper sodbo Tribunalul Braşov (okrožno sodišče v Braşovu) z dne 15. novembra 2018, in če je tako, v kolikšni meri je odgovor na postavljeno vprašanje še potreben za rešitev spora o glavni stvari.
- 31 Predložitveno sodišče je v odgovoru na ta dopis, ki je na Sodišče prispel 16. januarja 2020, potrdilo, da je LG to pritožbo umaknil, vendar ta umik ne vpliva na upoštevnost predloga za sprejetje predhodne odločbe, ker sta pritožbi vložila tudi državno tožilstvo in oškodovanka. Preučitev teh pritožb naj bi od predložitvenega sodišča zahtevala, da odloči o obstoju elementov v zvezi z ujemanjem med inkriminiranimi dejanji in dejanji, ki se očitajo LG in MH, ter v zvezi z nezakonnostjo in pripisljivostjo glede kaznivega dejanja pranja denarja; kakršna koli vsebinska odločitev v zadevi naj bi bila tako odvisna od odgovora Sodišča.
- 32 Poleg tega je predložitveno sodišče pojasnilo, da v postopku v glavni stvari odloča na zadnji stopnji.

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

Dopustnost

- 33 Romunska vlada izpodbija dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe. Ta vlada najprej trdi, da predložitveno sodišče po umiku pritožbe, ki jo je vložil LG, ni več pozvano, naj odloči o obsodbi slednjega za kaznivo dejanje pranja denarja. Zato naj ne bi bilo dokazano, da je odgovor na postavljeno vprašanje koristen za rešitev spora o glavni stvari.
- 34 Dalje, predstavitev dejanskega stanja v sporu o glavni stvari naj ne bi bila jasna, zaradi česar je mogoče dvomiti, da ima Sodišče na voljo vse potrebne elemente za odločitev.
- 35 Nazadnje, v nasprotju s tem, kar trdi predložitveno sodišče, naj v romunski sodni praksi ne bi bilo razhajanj v razlagi člena 29(1)(a) zakona št. 656/2002, v katerem je povzeto besedilo člena 1(2)(a) Direktive 2005/60.
- 36 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga določa člen 267 PDEU, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu o glavni stvari in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče, če se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma dolžno odločiti (sodba z dne 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Ponarejanje listin), C-510/19, EU:C:2020:953, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 37 Iz tega sledi, da se upoštevnost vprašanj, ki se nanašajo na pravo Unije, domneva. Sodišče lahko zavrne odločanje o vprašanju za predhodno odločanje, ki ga postavi nacionalno sodišče, le takrat, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar gre za hipotetičen problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov, ki so potrebni, da bi lahko na postavljena vprašanja podalo koristne odgovore (sodba z dne 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Ponarejanje listin), C-510/19, EU:C:2020:953, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 38 Zlasti, kot izhaja iz besedila člena 267 PDEU, je potrebno, da je predhodno odločbo, za katero je zaproseno, „treba“ sprejeti, da bi se predložitvenemu sodišču omogočilo „izreči sodbo“ v zadevi, o kateri odloča. Tako postopek predhodnega odločanja med drugim predpostavlja, da pred predložitvenim sodiščem dejansko poteka spor, v okviru katerega se od tega sodišča zahteva, da izda odločbo, v kateri bo mogoče upoštevati sodbo, izdano v postopku predhodnega odločanja (sodba z dne 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Ponarejanje listin), C-510/19, EU:C:2020:953, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 39 V obravnavanem primeru je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe in odgovora predložitvenega sodišča na vprašanje, ki ga je Sodišče postavilo v dopisu z dne 6. januarja 2020, razvidno, da pred predložitvenim sodiščem poteka spor in da to sodišče meni, da se mora za rešitev tega spora v bistvu izreči o vprašanju, ali je storilec kaznivega dejanja pranja denarja lahko tisti, ki je storilec predhodnega kaznivega dejanja. Navedeno sodišče zato lahko upošteva odgovor na postavljeno vprašanje.
- 40 Zato ni očitno, da zaprosena razlaga prava Unije ne bi bila v ničemer povezana z dejanskim stanjem ali predmetom spora v glavni stvari ali da je problem hipotetičen.

- 41 Poleg tega opis dejanskega stanja v sporu o glavni stvari, čeprav je zelo kratek in ni povsem nedvoumen, vendarle omogoča razumevanje pomena zadeve v glavni stvari. Poleg tega je bilo z njim romunski, češki in poljski vladi ter Evropski komisiji omogočeno, da so predložile stališča v skladu s členom 23 Statuta Sodišča Evropske unije.
- 42 Iz tega sledi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Utemeljenost

- 43 Uvodoma je treba poudariti, da lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče, zato da bi predložitvenemu sodišču, ki mu je predložilo vprašanje za predhodno odločanje, podalo koristen odgovor, upošteva določbe prava Unije, ki jih nacionalno sodišče v svojem vprašanju ni navedlo (sodba z dne 25. aprila 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 44 Čeprav se v obravnavani zadevi vprašanje predložitvenega sodišča nanaša na člen 1(3) Direktive 2015/849, je treba poudariti, da je bil, kot je razvidno iz predloga za sprejetje predhodne odločbe, LG obsojen zaradi storitve kaznivega dejanja pranja denarja iz člena 29(1)(a) zakona št. 656/2002, s katerim je bil v romunsko pravo prenesen člen 1(2)(a) Direktive 2005/60, veljavne v obdobju, na katerega se nanaša spor o glavni stvari.
- 45 Poleg tega je treba ugotoviti, da je besedilo določb člena 1(2) Direktive 2005/60 in člena 1(3) Direktive 2015/849 v bistvenem podobno.
- 46 V teh okoliščinah je treba za koristen odgovor predložitvenemu sodišču postavljeno vprašanje razumeti tako, da se v bistvu nanaša na to, ali je treba člen 1(2)(a) Direktive 2005/60 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, s katero je določeno, da lahko stori kaznivo dejanje pranja denarja v smislu te določbe tisti, ki je storilec kaznivega dejanja, iz katerega izvira zadevni denar.
- 47 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je (sodba z dne 26. septembra 2018, Baumgartner, C-513/17, EU:C:2018:772, točka 23 in navedena sodna praksa).
- 48 Člen 1(1) Direktive 2005/60 določa, da države članice zagotovijo, da sta pranje denarja in financiranje terorizma prepovedana. V členu 1(2) te direktive so naštetá ravnanja, ki se, če so storjena naklepno, štejejo za kaznivo dejanje pranja denarja v smislu Direktive 2005/60.
- 49 Člen 1(2)(a) Direktive 2005/60 se nanaša na preoblikovanje ali prenos premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe v takem dejanju, z namenom skrivanja ali prikrievanja nezakonitega izvora tega premoženja ali pomoči osebi, ki je vpletena v storitev tega dejanja, da bi se izognila pravnim posledicam svojega dejanja.
- 50 Iz besedila člena 1(2)(a) Direktive 2005/60 je razvidno, da mora oseba, da bi jo bilo mogoče šteti za storilca kaznivega dejanja pranja denarja v smislu te določbe, vedeti, da navedeno premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe v takem dejanju.

- 51 S tem pogojem se zahteva le to, da storilec kaznivega dejanja pranja denarja ve za nezakonit izvor zadevnega denarja. Ker je ta pogoj pri storilcu kaznivega dejanja, iz katerega izvira ta denar, nujno izpolnjen, z njim ni izključeno, da bi bil ta storilec lahko storilec kaznivega dejanja pranja denarja iz člena 1(2)(a) Direktive 2005/60.
- 52 Iz besedila člena 1(2)(a) Direktive 2005/60 je poleg tega razvidno, da je dejanje iz te določbe med drugim preoblikovanje ali prenos premoženja z namenom skrivanja ali prikrivanja nezakonitega izvora tega premoženja.
- 53 Ker pa tako ravnanje pomeni postransko dejanje, ki drugače kot enostavna posest ali uporaba tega premoženja ni samodejna posledica kaznivega dejanja, iz katerega izvira navedeno premoženje, ga lahko stori tako storilec kaznivega dejanja, iz katerega izvira zadevni denar, kot tretja oseba.
- 54 Iz navedenega izhaja, da z besedilom člena 1(2)(a) Direktive 2005/60 ni izključeno, da je storilec predhodnega kaznivega dejanja, iz katerega izvira denar, ki je predmet pranja denarja, lahko tudi tisti, ki je storilec kaznivega dejanja pranja denarja iz te določbe.
- 55 Glede normativnega okvira, v katerega spada Direktiva 2005/60, je treba spomniti, da je ob njenem sprejetju veljal Okvirni sklep 2001/500. V skladu s členom 1(b) tega okvirnega sklepa morajo države članice, da bi okrepile boj proti organiziranemu kriminalu, sprejeti potrebne ukrepe, da ne zahtevajo ali ohranjajo pridržkov med drugim k členu 6(1)(a) Strasbourške konvencije za huda kazniva dejanja in v vsakem primeru za kazniva dejanja, za katera je najvišja zagrožena kazen odvzema prostosti ali varnostnega ali vzgojnega ukrepa višja od enega leta, ali – v državah članicah, ki v svojem pravnem sistemu določajo najnižjo zagroženo kazen za kazniva dejanja – za kazniva dejanja, za katera je najnižja zagrožena kazen odvzema prostosti višja od šestih mesecev.
- 56 Člen 6(1) Strasbourške konvencije določa, da vsaka pogodbenica sprejme „zakonske in druge ukrepe“, ki so morebiti potrebni, da v svoji notranji zakonodaji opredeli kot kazniva naklepna dejanja, naštetá v tej določbi. Dejanje pranja denarja iz člena 6(1)(a) Strasbourške konvencije je v bistvu enako dejanju iz člena 1(2)(a) Direktive 2005/60.
- 57 S členom 6(2)(b) Strasbourške konvencije je pogodbenicam omogočeno, da določijo, da se kazniva dejanja iz odstavka 1 tega člena 6 ne nanašajo na osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje. Iz obrazložitvenega poročila k tej konvenciji je razvidno, da je s to določbo upoštevano, da v nekaterih državah oseba, ki je storila predhodno kaznivo dejanje, s pranjem nezakonito pridobljene premoženjske koristi iz tega predhodnega kaznivega dejanja na podlagi temeljnih načel nacionalnega kazenskega prava ne stori dodatnega kaznivega dejanja.
- 58 Iz tega izhaja, da je bilo na dan sprejetja Direktive 2005/60 z vidika Strasbourške konvencije dovoljeno inkriminirati ravnanja iz člena 1(2)(a) Direktive 2005/60, če jih stori storilec predhodnega kaznivega dejanja, vendar je bilo državam članicam dovoljeno, da v svojem kazenskem pravu take inkriminacije ne določijo. Enaka ugotovitev velja tudi za Varšavsko konvencijo, katere člen 9(2)(b) določa, da se lahko določi, da se kazniva dejanja iz odstavka 1 tega člena 9 ne nanašajo na osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje.
- 59 Direktiva 2005/60, v katere členu 1(1) je določena obveznost držav članic, da prepovejo nekatera dejanja, ki pomenijo pranje denarja – pri čemer pa ne predpisuje načina za izvršitev take prepovedi – in v katere členu 1(2)(a) je pranje denarja opredeljeno tako, da je inkriminacija

ravnanj iz te določbe, če jih stori storilec predhodnega kaznivega dejanja, omogočena, ne pa zapovedana, zato državam članicam prepušča izbiro, ali bodo ob prenosu te direktive v svoje notranje pravo inkriminirale ta ravnanja.

- 60 Ta ugotovitev je po eni strani potrjena v uvodni izjavi 5 Direktive 2005/60, v skladu s katero je bil namen te direktive „uskladiti“ se s priporočili FATF, kot so bila spremenjena in razširjena leta 2003. Vendar, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 45 sklepnih predlogov, države v skladu s prvim od teh priporočil FATF smejo določiti, da se kaznivo dejanje pranja denarja ne more nanašati na osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje, kadar je to zahtevano s temeljnimi načeli njihovega notranjega prava.
- 61 Po drugi strani je, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 41 sklepnih predlogov, s členom 5 Direktive 2005/60 državam članicam izrecno omogočeno, da na področju, ki ga ureja ta direktiva, za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma sprejmejo ali obdržijo v veljavi strožje predpise. Ta člen, ki je v poglavju I te direktive, naslovljenem „Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov“, pa se uporablja za vse določbe za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma na področju, ki ga ureja ta direktiva (glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 2016, *Safe Interenvíos*, C-235/14, EU:C:2016:154, točka 78).
- 62 Poudariti je treba tudi, da je, kot izhaja iz uvodnih izjav 1 in 11 Direktive 2018/1673, namen te direktive boj proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava, državam članicam pa je z njo naložena obveznost, da zagotovijo, da so nekatere vrste dejavnosti pranja denarja kaznive tudi, kadar jih stori storilec kaznive dejavnosti, iz katere izvira premoženje.
- 63 Člen 3(5) Direktive 2018/1673 določa, da države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se ravnanja iz, med drugim, člena 3(1)(a) te direktive opredelijo kot kazniva dejanja, če jih storijo osebe, ki so izvedle kaznivo dejanje, s katerim je bilo premoženje pridobljeno, ali so pri njem sodelovale.
- 64 Opozoriti je treba, da opis ravnanja iz člena 3(1)(a) Direktive 2018/1673 ustreza opisu ravnanja iz člena 1(2)(a) Direktive 2005/60.
- 65 Zato je bila le z Direktivo 2018/1673, katere rok za prenos se je iztekel 3. decembra 2020, določena obveznost držav članic, ki izhaja iz prava Unije, da inkriminirajo preoblikovanje ali prenos premoženja, ki izvira iz takega kaznivega dejanja, da bi se skrnil ali prikril nezakoniti izvor tega premoženja ali da bi se pomagalo osebi, ki je sodelovala pri izvajanju takega dejanja, da bi se izognila pravnim posledicam svojih dejanj, če ga stori storilec predhodnega kaznivega dejanja.
- 66 Zato iz normativnega okvira, v katerega spada Direktiva 2005/60, izhaja, da ta direktiva ne nasprotuje temu, da država članica v skladu s svojimi mednarodnimi zavezami in temeljnimi načeli nacionalnega prava v nacionalno pravo prenese člen 1(2)(a) Direktive 2005/60, tako da inkriminira kaznivo dejanje pranja denarja, če ga stori storilec predhodnega kaznivega dejanja.
- 67 Taka ugotovitev je podprta s ciljem Direktive 2005/60.
- 68 Sodišče je namreč v zvezi s tem razsodilo, da je glavni cilj Direktive 2005/60 preprečevanje uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma, kot izhaja iz naslova in uvodnih izjav te direktive ter iz dejstva, da je bila sprejeta v mednarodnem okviru, zato da se v Uniji uporabijo in postanejo zavezujoča priporočila FATF (glej sodbo z dne 4. maja 2017, *El Dakkak in Intercontinental*, C-17/16, EU:C:2017:341, točka 32 in navedena sodna praksa).

- 69 Določbe Direktive 2005/60 so zato v bistvu preventivne, ker je njihov namen na podlagi pristopa, ki temelji na nevarnosti, vzpostaviti preventivne in odvračalne ukrepe za učinkovit boj proti pranju denarja in financiranju terorizma ter za zagotovitev trdnosti in povezanosti finančnega sistema. Namen teh ukrepov je preprečiti ali vsaj kolikor je le mogoče omejiti te dejavnosti, tako da se v vseh fazah, ki jih navedene dejavnosti lahko vključujejo, vzpostavijo ovire za osebe, ki se ukvarjajo s pranjem denarja in ki financirajo terorizem (sodba z dne 17. januarja 2018, *Corporate Companies*, C-676/16, EU:C:2018:13, točka 26).
- 70 Vendar čeprav so, kot izhaja iz uvodne izjave 1 Direktive 2005/60, poleg kazenskopravnega pristopa v tej direktivi predvideni tudi „preventivni ukrepi finančnega sistema“, njen prenos v nacionalno pravo s tem, da se določi, da so ravnanja, ki pomenijo pranje denarja iz člena 1(2) te direktive, kazniva dejanja, učinkovito prispeva k boju proti pranju denarja in financiranju terorizma ter k zagotovitvi trdnosti in povezanosti finančnega sistema in je zato v skladu z njenimi cilji.
- 71 Inkriminacija kaznivega dejanja pranja denarja, če ga stori storilec predhodnega kaznivega dejanja, je v skladu tudi s cilji Direktive 2005/60, saj lahko to, kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točki 43 sklepnih predlogov, oteži vnos finančnih sredstev, pridobljenih s kaznivimi dejanji, v finančni sistem ter tako prispeva k dobremu delovanju notranjega trga.
- 72 Zato je treba – glede na besedilo člena 1(2)(a) Direktive 2005/60, normativni okvir, v katerega spada ta direktiva, in njen cilj – člen 1(2)(a) navedene direktive razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da država članica to določbo v svoje nacionalno pravo prenese tako, da inkriminira kaznivo dejanje pranja denarja, če ga stori storilec predhodnega kaznivega dejanja. Enaka ugotovitev velja za člen 1(3)(a) Direktive 2015/849, saj je bil z zadnjenavedeno direktivo v zvezi s tem brez kakršne koli bistvene spremembe zgolj nadomeščen člen 1(2)(a) Direktive 2005/60.
- 73 Ker se predložitveno sodišče v bistvu sprašuje o tveganju, da je taka razlaga nezdružljiva z načelom *ne bis in idem*, je treba opozoriti, da se v skladu s členom 51(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) določbe Listine uporabljajo za institucije Unije, za države članice pa, ko te izvajajo pravo Unije.
- 74 Prav tako je treba spomniti, da je načelo *ne bis in idem* določeno v členu 4 Protokola št. 7 k EKČP in členu 50 Listine, ki določa, da „[n]ihče ne sme biti ponovno v kazenskem postopku ali kaznovan zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil v Uniji v skladu z zakonom s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen“.
- 75 Čeprav so, kot potrjuje člen 6(3) PEU, temeljne pravice, ki so priznane v EKČP, kot splošna načela del prava Unije in čeprav člen 52(3) Listine določa, da imajo pravice iz Listine, ki ustrezajo pravicam iz EKČP, enak pomen in obseg, kot sta zanje določena z navedeno konvencijo, ta konvencija, dokler Unija ne postane njena pogodbenica, ni pravni instrument, ki bi bil formalno vključen v pravni red Unije. V skladu s pojasnili k členu 52 Listine je namen odstavka 3 tega člena zagotoviti potrebno usklajenost med Listino in EKČP, „ne da bi to škodilo avtonomiji prava Unije in Sodišča Evropske unije“ (sodba z dne 20. marca 2018, *Garlsson Real Estate* in drugi, C-537/16, EU:C:2018:193, točki 24 in 25 ter navedena sodna praksa).
- 76 Zato je treba postavljeno vprašanje preučiti glede na temeljne pravice, ki jih zagotavlja Listina in zlasti njen člen 50 (sodba z dne 20. marca 2018, *Garlsson Real Estate* in drugi, C-537/16, EU:C:2018:193, točka 26 in navedena sodna praksa).

- 77 Že iz člena 50 Listine izhaja, da je s tem členom prepovedan večkratni kazenski pregon ali sankcioniranje iste osebe za isto kaznivo dejanje (glej v tem smislu sodbi z dne 5. aprila 2017, Orsi in Baldetti, C-217/15 in C-350/15, EU:C:2017:264, točka 18, in z dne 20. marca 2018, Garlsson Real Estate in drugi, C-537/16, EU:C:2018:193, točka 36).
- 78 Kar zadeva zlasti prepoved kazenskega pregona neke osebe za isto kaznivo dejanje (pogoj „*idem*“), je v skladu s sodno prakso Sodišča upošteveno merilo za presojo obstoja istega kaznivega dejanja merilo istovetnosti materialnih dejstev, ki se razume kot vse konkretne okoliščine, ki so neločljivo medsebojno povezane in ki so pripeljale do pravnomočne oprostitve ali obsodbe zadevne osebe. Tako je s členom 50 Listine prepovedano za ista dejanja naložiti več sankcij kazenske narave ob koncu različnih postopkov, ki potekajo v ta namen (glej sodbi z dne 20. marca 2018, Menci, C-524/15, EU:C:2018:197, točka 35, in z dne 20. marca 2018, Garlsson Real Estate in drugi, C-537/16, EU:C:2018:193, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 79 Pri določanju, ali obstaja taka celota konkretnih okoliščin, morajo nacionalni pristojni organi določiti, ali obravnavani dejanji pomenita celoto dejanj, ki so med seboj časovno, prostorsko in glede predmeta neločljivo povezana (glej po analogiji sodbi z dne 18. julija 2007, Kraaijenbrink, C-367/05, EU:C:2007:444, točka 27, in z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 80 Poleg tega pravna opredelitev dejstev in pravno zavarovanega interesa v nacionalnem pravu ni upoštevana za ugotovitev obstoja istega kaznivega dejanja, saj se obseg varstva, podeljenega v členu 50 Listine, ne sme razlikovati od ene države članice do druge (sodbi z dne 20. marca 2018, Menci, C-524/15, EU:C:2018:197, točka 36, in z dne 20. marca 2018, Garlsson Real Estate in drugi, C-537/16, EU:C:2018:193, točka 38).
- 81 Zato je treba šteti, da člen 50 Listine ne nasprotuje temu, da se storilec predhodnega kaznivega dejanja preganja za kaznivo dejanje pranja denarja iz člena 1(2)(a) Direktive 2005/60, če dejstva, zaradi katerih je uveden kazenski pregon, niso enaka dejstvom predhodnega kaznivega dejanja, pri čemer je treba istovetnost teh dejstev presojati glede na merilo, navedeno v točkah od 78 do 80 te sodbe.
- 82 Kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točkah 52 in 53 sklepnih predlogov, je pranje denarja v smislu člena 1(2)(a) Direktive 2005/60 – in sicer med drugim preoblikovanje ali prenos premoženja, za katerega storilec ve, da izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe v kaznivem dejanju, in je njegov namen skrivanje ali prikrivanje nezakonitega izvora tega premoženja – dejanje, ki je ločeno od dejanja, ki pomeni predhodno kaznivo dejanje, čeprav denar pere storilec tega predhodnega kaznivega dejanja.
- 83 Nazadnje, spomniti je treba, da mora predložitveno sodišče pri uporabi člena 29(1)(a) zakona št. 656/2002 zagotoviti spoštovanje načela *ne bis in idem* ter vseh upoštevanih načel in temeljnih pravic, ki so z Listino zagotovljene obtožencem v postopku v glavni stvari (glej v tem smislu med drugim sodbi z dne 8. septembra 2015, Taricco in drugi, C-105/14, EU:C:2015:555, točka 53, in z dne 5. junija 2018, Kolev in drugi, C-612/15, EU:C:2018:392, točka 68), zlasti načelo zakonitosti v kazenskem postopku (sodba z dne 5. decembra 2017, M.A.S. in M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, točka 52) in načelo sorazmernosti kazni iz člena 49 Listine.

- 84 V postopku v glavni stvari mora predložitveno sodišče preučiti, ali se uporabi člen 50 Listine, in zato preveriti, ali je bilo predhodno kaznivo dejanje predmet pravnomočne kazenske sodbe, s katero je bil njegov storilec oproščen ali obsojen. V obravnavani zadevi mora predložitveno sodišče preučiti, ali je ustavitev kazenskega postopka za predhodno kaznivo dejanje dejansko pravnomočna kazenska sodba.
- 85 Za zagotovitev spoštovanja člena 50 Listine mora predložitveno sodišče preveriti, ali niso dejstva, ki pomenijo predhodno kaznivo dejanje, to je davčno utajo, enaka tistim, za katera se LG kazensko preganja na podlagi člena 29(1)(a) zakona št. 656/2002, pri tem pa mora upoštevati pojasnila iz točk od 78 do 80 te sodbe. Načelo *ne bis in idem* ne bi bilo kršeno, če bi se ugotovilo, da dejstva, ki so pripeljala do kazenskega pregona, uvedenega zoper LG zaradi pranja denarja na podlagi člena 29(1)(a) zakona št. 656/2002, niso enaka dejstvom, ki pomenijo predhodno kaznivo dejanje davčne utaje, kar se zdi, da je razvidno iz spisa, ki je na voljo Sodišču.
- 86 Glede na vse zgornje ugotovitve je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 1(2)(a) Direktive 2005/60 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, s katero je določeno, da lahko stori kaznivo dejanje pranja denarja v smislu te določbe storilec kaznivega dejanja, iz katerega izvira zadevni denar.

Stroški

- 87 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 1(2)(a) Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2005 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, s katero je določeno, da lahko stori kaznivo dejanje pranja denarja v smislu te določbe storilec kaznivega dejanja, iz katerega izvira zadevni denar.

Podpisi